ВЯРВАМ В ГРАДИВНАТА МИСИЯ НА МУЗИКАТА

РАЗГОВОР С Н. А. НА РСФСР ДМИТРИЙ КИТАЕНКО, ГЛАВЕН ДИРИГЕНТ НА АКАДЕМИЧНИЯ СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР НА МОСКОВСКАТА ФИЛХАРМОНИЯ

По младежки строен и подвижен, макар и с посребрени коси, с изключителен рефлекс за всичко, което го заобикаля, контактен, отзивчив, сто пяващ всякаква дистанция, въпреки световната си известност, народният артист Дмитрий Китаенко улесни извънредно много журналистическата ми задача.

Още с пристигането си той веднага изрази готовност да проведем исканията разговор.

— Вие сте идвали и порано в България. Какви са впечатленията Ви от нашата страна, от българската музика?

— Да, за пети път съм при вас. Преди години дирижирах Софийската филхармония и Симфоничния оркестър на Българското радио и телевизия. Познавам добре българската музика. Но мисля, че не е важно колко пъти си бил някъде, а колко и какви хора си срещнал там, какви контакти си създал, с какво си се обогатил. В България имам много и добри приятели — Константин Илиев, Емил Чакъров, Димитър Манолов, Стойка Миланова, Георги Минчев, Емил Камиларов. През следващия сезон във Виенската опера ще дирижирам спектакли с Николай Гяуров. Срещите и сътрудничеството с тези творци са сериозен импулс за работа, истинско богатство...

Ние пътувахме за България с влак и първото ни впечатление за нея беше от Русе. Знаменателно впечатление! Посрещнаха ни много сърдечно — с цветя и внимание, с трепет и грижа и... по време на престоя ни просто бързахме да дойдем отново при вас.

— Наистина, Русе и Мартенските музикални дни са финал на концертното Ви турне из България. Доволни ли сте от него. Как Ви приеме публиката?

— Тя е удивителна, радушна, отзивчива, възторжена. Навсякъде препълваше концертните зали, слушаше ни с тънка чувствителност и разбиране, навсякъде ни засипваше с цветя. София, Благоевград, Плевен, Габрово, Търново, бяхме и на Шипка — това са маршрутите на нашата дружба, по които някога са вървели дедите ни, а сега с преклонение минахме и ние.

— Моля, представете оркестъра, който ръководите. Кои са неговите най-характерни черти?

— Академичният симфоничен оркестър на Московската филхармония е пред своя 30-годишен юбилей. Гастролирал е по всички континенти, с него са свирили голяма част от най-добрите диригенти и солисти на световната музика. Той редовно участвува в реномирани фестивали като Залцбургския, Виенския, „Пражка пролет" и много още, в Международния конкурс „П. И. Чайковски", в други съветски фестивали, води огромна възпитателна работа, прави записи за грамофонни плочи, снемат го по телевизията...

Музикантите му са с висока квалификация — мнозина са солисти с интензивен солистичен живот, имаме доценти и преподаватели в Московската консерватория, заслужили артисти.

Като основополагащи черти бих посочил стремежът към висш, не, а към височайш професионализъм, изкреност на изпълнението, емоционална увлеченост...

— А към какво се стремите при изграждане на изпълнителския стил и репертоар на оркестъра?

— Търся многобагрената звукова палитра, стремя се звучността да достигне вдушената и изразителността на човешкия глас — все едно, че звучи човешката душа.. Постоянно разширяваме репертоара, интензивно работим със съвременни композитори — без последното оркестърът не само не може, но и не трябва да съществува. Резултати се постигат чрез труд и ние работим упорито. Ще посоча само един пример: през есента на миналата година бяхме на турне в Швейцария, Австрия, ФРГ и ЧССР. За 33 дни изнесохме 31 концерта в градове като Виена, Залцбург, Мюнхен, Лозана, Берн, Цюрих, Прага и пр.

— Имате ли сведения за нашия фестивал, вероятно идвате за първи път в Русе?

— Не, в Русе идвам за втори път. Тук бях през 1972 г. с Държавния симфоничен оркестър на СССР, ръководен от Е. Светланов. Бях и ри диригент. Дирижирах и още тогава ни разказаха за вашия фестивал. Затова ние познаваме Русе с второто му име, музикалното — „Мартенски музикални дни". Ще добавя и това, че сега по света се разнася истинска фестивална епидемия. Много градове уреждат свои фестивали, започват с амбиция, crescendo, но после губят интерес и завършват diminuendo. А вашият фестивал респектира с годините си. Това говори не за моден, а за траен, същностен интерес, което е по-рядко.

— Вие започвате концертите си в Русе с „Героична увертюра — 1923 година" от В. Казанджиев. Защо избрахте тази творба?

— Спряхме се на нея, защото ни допадна и отговаря точно на фестивалното посвещение. Искахме и ние да изразим отношението си към това голямо събитие във вашата страна — 60-годишнината на Септемврийското въстание.

— И накрая — как преценявате мисията на музиката в съвременния свят?

— Всеизвестно е, че музиката е международен език. За нея няма граници, митнически ограничения, тя се разбира без преводач, мигновено прониква в душите на хората... Нашият оркестър е свирил в десетки страни по света, слушали са ни европейци и американци, японци и бразилци, бели и черни, млади и стари, и всички са разбирали какво искаме да им кажем. Започнатият разговор продължава и след това. Така че аз вярвам в конструктивната, градивна мисия на музиката.

Разговора води
Любомир СТЕФАНОВ